

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: I. L.**, zastoupena JUDr. Pavlem Bugárem, advokátem, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2004, č. j. 7 Az 216/2003 - 29,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátu JUDr. Pavlu Bugárovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM - 2105/VL - 11 - P08 - R2 - 2000 ze dne 16. 9. 2003, kterým bylo rozhodnuto, že účastník řízení nesplňuje důvody udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka především namítá, že Městský soud v Praze posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem. Dále uvádí, že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu a v projednání věci u městského soudu, který podle názoru stěžovatelky projednal věc v rozporu se zákonem o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Současně požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, což odůvodnila tím, že má obavu z návratu na Ukrajinu, kde jí podle jejího mínění hrozí vážné nebezpečí

z politických důvodů, a dále porušením právních předpisů ze strany příslušných orgánů, které rozhodovaly o její žádosti a azyl. Rovněž požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti, neboť nemá žádný příjem.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila v průběhu správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Správní orgán navrhl zamítnutí kasační stížnosti a rovněž k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu zjistil, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu dne 24. 10. 2000. V této žádosti a při pohovoru, který s ní byl proveden 2. 10. 2001, uvedla, že je ruské národnosti, křesťanského vyznání, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, není a nebylo proti ní vedeno trestní stíhání. Po rozpadu Sovětského svazu v roce 1990 se přestěhovala do L., kde pociťovala ze strany místního obyvatelstva silné nacionalistické tendence z důvodu její ruské národnosti. Z tohoto důvodu údajně nemohla najít pracovní uplatnění. Měla také stálé problémy se sousedy a kvůli sousedským neshodám jí byl odebrán telefon, neboť měla se sousedy společnou linku. Připustila rovněž potíže s placením nájemného. Její nezletilá dcera pociťovala stejný útlak. Po odchodu stěžovatelky ze země původu byla její dcera v roce 2000 vyloučena z učiliště, protože na třídní schůzky nedocházel žádný z rodičů. Podle mínění stěžovatelky důvodem vyloučení dcery ze školy byla její ruská národnost, pro kterou měla potíže s učiteli a spolužáky. Ekonomické potíže ve své vlasti stěžovatelka nepociťovala, i když nebyla zaměstnána a pouze si sháněla práci. Šila na zakázky a jezdila pracovat do Polska, byla ekonomicky zajištěná. Jiné důvody k žádosti o azyl neuvedla. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 16. 9. 2003, č. j. OAM - 2105/VL - 11 - P08 - R2 - 2000, rozhodlo o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Ze soudního spisu Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka proti rozhodnutí správního orgánu podala v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítla neopodstatněné zjednodušování problémů, pro které musela zemi svého původu opustit, a to obavy před nepřiměřenými zásahy do života svého i její rodiny, přičemž rozhodující pohnutkou byla evidentně její etnická příslušnost. Uvedla, že ona sama i její dcera byly na Ukrajině vystaveny konkrétním projevům silné etnické nesnášenlivosti vůči osobám ruské národnosti ze strany příslušníků většinového ukrajinského etnika. Podle její mínění navzdory oficiálním proklamacím o rovnoprávnosti národností na Ukrajině v praxi dochází ze strany státu k ignorování nároků občanů ruského etnika na poskytování zákonem garantovaných práv a svobod a díky takovému přístupu státních úřadů se pak vytváří společenské klima, v němž se bez větších omezení a zábran projevuje netolerance vůči osobám ruské národnosti. Stěžovatelka odkázala na argument uvedený v Příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydaného Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky v Ženevě v lednu 1992. O azyl nepožádala ihned po příjezdu do České republiky, neboť žádost o azyl je závažným rozhodnutím, které je podle názoru stěžovatelky žadatel oprávněn učinit kdykoliv. Z uvedených důvodů navrhla, aby soud rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud žalobu rozsudkem ze dne 29. 9. 2004, č. j. 7 Az 216/2003 - 29, zamítl jako nedůvodnou, když vyšel z toho, že jediný rozhodovací důvod napadeného správního rozhodnutí stěžovatelka nezpochybnila, a tudíž její žaloba nemohla být úspěšná.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zaobírat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem projednána věcně.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z vymezených důvodů, přičemž důvod, o který kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti uvést (§ 106 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Požadavek na uplatnění některého z důvodů taxativně vypočtených v § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom třeba vykládat v souladu se zásadou, že procesní právní úkon účastníka řízení (v daném případě kasační stížnost) se posuzuje podle jeho obsahu. Na jedné straně tedy sice postačí, že ze znění kasační stížnosti jsou seznatelné důvody, které zákonným kasačním důvodům odpovídají a není rozhodující, že sám stěžovatel tyto důvody jednotlivým ustanovením nepodřadil. Na straně druhé ale nepostačí, jestliže stěžovatel v kasační stížnosti pouze ocituje některé z písmen § 103 odst. 1 s. ř. s., ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil.

V daném případě správní orgán rozhodl o neudělení azylu z důvodu nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, a že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Městský soud žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí správního orgánu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka tak měla v podané kasační stížnosti zpochybňovat správnost závěru krajského soudu o zamítnutí žaloby pro nesplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona, neboť pouze z tohoto pohledu byla věc správním orgánem a krajským soudem posuzována. Jen k tomu bylo možno upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty vždy musejí odrážet rozhodnutí soudu; takovéto důvody však stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla.

Kasační stížnost není ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná a Nejvyšší správní soud ji proto jako nepřípustnou odmítl (§ 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Za těchto okolností pozbylo na významu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl usnesením Městského soudu v Praze č. j. 7 Az 216/2003 - 46 ze dne 15. 2. 2005 pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje za zastupování a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Protože v dané věci nebyly provedeny ustanoveným advokátem žádné úkony, jak vyplývá z obsahu soudního spisu, a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, bylo

rozhodnuto, že ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Pavlu Bugárovi, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu